Cambridge IGCSE

Cambridge International Examinations
Cambridge International General Certificate of Secondary Education

FIRST LANGUAGE THAI **0518/02**

Paper 2 Reading and Directed Writing **May/June 2014**

2 hours 15 minutes

Additional Materials: Answer Booklet/Paper

4076809912

READ THESE INSTRUCTIONS FIRST

If you have been given an Answer Booklet, follow the instructions on the front cover of the Booklet.
Write your Centre number, candidate number and name on all the work you hand in.
Write in dark blue or black pen.
Do not use staples, paper clips, glue or correction fluid.
DO **NOT** WRITE IN ANY BARCODES.

Answer **all** questions.
Dictionaries are **not** permitted.

At the end of the examination, fasten all your work securely together.
The number of marks is given in brackets [ ] at the end of each question or part question.

คำสั่ง สำหรับผู้เข้าสอบ

เขียนชื่อและเลขประจำตัวสำหรับผู้เข้าสอบ พร้อมทั้งหมายเลขประจำหน่วยสอบ
ลงในช่องว่างที่ให้ไว้ในสมุดเขียนคำตอบหรือกระดาษคำตอบทุกแผ่น
เขียนคำตอบทั้งสองหน้าของกระดาษที่ใช้ทุกแผ่น เขียนด้วยหมึกสีน้ำเงิน หรือหมึกดำ
ห้ามใช้ที่เย็บกระดาษ ที่หนีบกระดาษ กาว หรือ น้ำยาลบคำผิด
ห้ามเขียนบนบาร์โค้ด

ต้องทำทุกข้อ ไม่มีให้เลือก
ห้ามใช้พจนานุกรม
หากนักเรียนใช้กระดาษตอบมากกว่าหนึ่งแผ่น ต้องผูกกระดาษทุกแผ่นเข้าด้วยกัน
คะแนนสำหรับข้อสอบแต่ละข้ออยู่ในวงเล็บ ท้ายข้อสอบนั้น ๆ

This document consists of **6** printed pages and **2** blank pages.

© UCLES 2014

ข้อสอบตอนที่ 1

บทความที่ 1

“แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ”

เรื่องสั้นที่ตีพิมพ์รวมเล่มครั้งแรก “แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ” ของ จเด็จ กำจรเดช นักเขียนชาวสุราษฎร์ธานี คว้ารางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ประจำปี 2554 ทำให้งานของจเด็จได้รับการกล่าวถึงมากมาย ทั้งชื่นชมในพลังและกลวิธีการเขียนที่น่าสนใจต่างจากนักเขียนรุ่นก่อนเคยทำ และเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถามหาความชัดเจนของรวมเรื่องสั้นเล่มนี้

จเด็จ กำจรเดช นามปากกาของ สถาพร จรดิษ เกิดเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2518 ที่ จ.สุราษฎร์ธานี ศึกษาที่วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช เป็นช่างเขียนรูป เป็นนักแต่งเพลง ร้องเพลงเล่นกีตาร์ พร้อมๆ กับเขียนหนังสือ แปลเรื่องสั้นของตัวเองไว้จำนวนหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลงานของตนกับของนักเขียนชั้นเยี่ยมของโลกในโลกภาษาอังกฤษ

จเด็จบอกว่า ชีวิตงานเขียนเริ่มช่วงปี 2542-2543 เดิมเป็นคนทำงานศิลปะ เขียนรูปเลียนแบบผลงานของศิลปินต่างชาติที่มีชื่อขายฝรั่ง เลิกเขียนเพราะดูไม่มีอนาคต จากนั้นก็เขียนการ์ตูน เพราะโตมากับการอ่านการ์ตูน มีความฝันอยากเขียนการ์ตูน บวกกับชอบแต่งเรื่อง ก็เขียนการ์ตูนเล่มละบาทขาย เขียนแล้วก็หายไปไม่เป็นที่จดจำ หลังจากนั้นเริ่มเขียนหนังสือ คงเป็นแรงบันดาลใจต่อเนื่องจากเขียนการ์ตูน ตนชอบบันทึกและเล่าเรื่อง ซึ่งเรื่องราวเหล่านั้นอยู่ในสมุดบันทึก ชีวิตนักเขียนจริงๆ เริ่มต้นเมื่อมีกระบวนการทำต้นฉบับ เพราะมีงานของตัวเองออกมามาก มีฝันอยากรวบรวมเรื่องสั้นเป็นเล่ม ปี 2551 ได้ข่าวมีประกวด THAILAND INDY AWARD 2008 ใช้เวลาว่างเขียนเรื่องสั้นขึ้นใหม่ ทำรูปเล่มเองส่งรวมเรื่องสั้น "หนุมานเหยียบเมือง" ก็ได้รางวัล มีเรื่องสั้น 4 เรื่องที่รวมอยู่ใน “แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ” ด้วย

สำหรับรวมเรื่องสั้น แดดเช้าฯ ของจเด็จ ในคำประกาศคณะกรรมการฯ ชื่นชมกลวิธีเล่าเรื่องที่มีหลายวิธีและท้าทายการตีความ เช่น การตัดต่อ ซ้ำ ฯลฯ ซึ่งได้อิทธิพลจากการดูหนัง เช่น เดอะก็อดฟาเธอร์ จึงพยายามใช้การดำเนินเรื่องแบบหนัง ตัดสลับทีละฉาก หรือเอาฉากหนึ่งต่ออีกฉากหนึ่ง ไม่เรียงลำดับเวลา ที่บอกเป็นความเด่น ถ้าคนอ่านไม่เจอก็เป็นความด้อยได้ แต่ตนตั้งใจเขียน คนอ่านควรตั้งใจอ่านเพื่อค้นหาความหมายของมัน

พูดถึงประเด็นที่นำเสนอในเรื่องสั้นซีไรต์ ทั้งเหตุรุนแรงภาคใต้ ชนชาติ กระทั่งการเข้าทรง จเด็จเผยมาจากข่าวสารและการรับรู้อยู่ทุกวัน ไม่รู้จะจัดการกับประเด็นปัญหานี้อย่างไร เพราะเราไม่รู้แน่ชัดหรือรู้จริงปัญหาคืออะไร แต่เราเล่าความรู้สึกหรือสภาวะจิตใจของคนคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์

“นักเขียนแต่ละคนเสนอการแก้ปัญหาต่างกัน แต่ผมเสนอความรู้สึกเพื่อให้คนรู้สึกตาม เสนอผ่านอารมณ์ความรู้สึกตัวละคร ผมเสนอประเด็นแดนใต้เหมือนหนังบางเรื่องพูดถึงเหตุการณ์เล็กๆ ที่เป็นผลกระทบจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ภรรยาทหารเฝ้ารอจดหมายว่าสามีเสียชีวิตในสนามรบหรือไม่ ไม่ฉายภาพสงคราม ระเบิดยิงกันตาย แต่ถ่ายทอดเรื่องราวเล็กๆ ที่มีผลกระทบยิ่งใหญ่”

กับวัฒนธรรมนั่งกินน้ำชาที่นำเสนอในเรื่องสั้นหลายเรื่อง นักเขียนถิ่นใต้เล่าว่า ตั้งใจเสนอวัฒนธรรมชาวใต้ แต่อีกนัยมองถึงร้านกาแฟที่เกิดขึ้นในเมืองและบนห้าง เป็นวัฒนธรรมการกินกาแฟอีกประเภทหนึ่ง สองพื้นที่แต่คนละอารมณ์ พูดถึงชื่อรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ก็มาจากแสงแดดตอนเช้าๆ แดดอุ่นๆ นั่งกินกาแฟกับเพื่อน เป็นความรู้สึกที่ดี แต่วันหนึ่งเรานั่งกินกาแฟตามห้าง หยิบหนังสือพิมพ์มาอ่านแล้วเจอข่าวข้าราชการถูกยิง หรือเกิดระเบิดขึ้นที่ร้านกาแฟอีกที่หนึ่ง ถามว่าจะยังนั่งกินกาแฟอย่างมีความสุขอีกหรือเปล่า ถ้าเราสะเทือนใจไม่มีความสุข หรือว่าแดดวันนี้มันร้อนเกินไปเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ จริงๆ มันร้อนมาจากข้างใน

นักเขียนซีไรต์ยังขอบคุณคุณพ่อที่เคี่ยวเข็ญให้อ่านหนังสือ ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญให้เขาก้าวสู่วงการวรรณกรรม จเด็จเล่าว่าพ่อชอบอ่านนิตยสารบางกอก พี่ชายก็ชอบหนังสือ เราเห็นหนังสือวางอยู่ก็หยิบมาอ่าน พ่อสละเวลาก่อนเข้านอนบังคับลูกอ่านหนังสือ ทำให้ตนอ่านออกตั้งแต่ยังไม่เข้าเรียนประถม เรียนประถมก็อ่านหนังสือนอกเวลา อ่านมาเรื่อยๆ ชั้นมัธยมอ่านจริงจัง เก็บตัวในห้องสมุดมีหนังสือเป็นเพื่อน หลงรักการอ่านตลอดมา

“หลังจบแดดเช้าฯ เล่มนี้ยังไม่มีรวมเรื่องสั้นออกมา ผมไม่พยายามเค้น เที่ยวบ้าง ทำงานบ้าง ปล่อยให้เรื่องก่อตัวในหัว เรื่องสั้นก็ยังเขียน แต่กำลังเขียนนิยายเกี่ยวกับผู้คนหลายสัญชาติ ซึ่งขยายจากเรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายในแดดเช้าฯ ปีหน้าได้อ่านแน่นอน ส่วนงานเขียนการ์ตูนเป็นความสุขโดยแท้ เพราะโลกของการ์ตูนไม่มีการต่อสู้แข่งขันกันเยอะ เห็นเลยวาด ดี-ไม่ดี สวย-ไม่สวย วางไว้บั้นปลายชีวิต อายุ 50 ปีจะกลับมาเขียนการ์ตูน เขียนเพื่อกล่อมเกลาจิตใจตัวเอง” จเด็จ นักเขียนซีไรต์วัย 36 ปี กล่าวทิ้งท้าย

ดัดแปลงมาจาก “เปิดมุมมอง-น้ำเสียง 'จเด็จ กำจรเดช' ซีไรต์คนใหม่”

www.ryt9.com

© UCLES 2014

ข้อสอบตอนที่ 1

บทความที่ 2

ซีไรต์ป้ายแดง "จเด็จ กำจรเดช"

"กาแฟที่ดีจะต้องร้อนดั่งนรก ดำดั่งปีศาจ กลิ่นหอมเหมือนนางฟ้า และมีรสชาติปานความรัก..." รสอันวิเศษของกาแฟที่ถูกพรรณนาในเรื่องสั้น "แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ" คงทำให้คอกาแฟกลืนน้ำลายอยากจะจิบกาแฟกรุ่น ๆ สักแก้ว งานเขียนชิ้นนี้เป็น 1 ใน 12 เรื่องสั้นที่ถูกรวบรวมไว้ในหนังสือรวมเรื่องสั้น "แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ" ผลงานรวมเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ปี 2554 ของนักเขียนซีไรต์ป้ายแดงนามว่า จเด็จ กำจรเดช

วันที่ประกาศผลรางวัลซีไรต์ หนึ่งในกรรมการตัดสินรางวัล "ธัญญา สังขพันธานนท์" นักเขียนรางวัลรวมเรื่องสั้นซีไรต์ปี 2530 เจ้าของนามปากกา "ไพฑูรย์ ธัญญา" ได้พูดถึงงานของจเด็จว่า *"เป็นภาพแทนนักเขียนร่วมสมัยที่แตกต่างกับสังคมยุคก่อน อาจเพราะสังคมที่มีความซับซ้อนกระจัดกระจายและไร้พรมแดน จึงทำให้งานของเขามีความน่าสนใจ"* และบันทึกสำนักพิมพ์ผจญภัยที่ตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ของจเด็จได้พูดถึงงานของเขาว่า *"ไปไกลกว่าคำว่า เพื่อชีวิต ซึ่งนักเขียนรุ่นก่อนหน้าเคยทำไว้..."*

นักเขียนซีไรต์คนใหม่มีความเห็นกับประเด็นเหล่านี้ว่า *"โดยส่วนตัวผมคิดว่างานผมไม่ได้ก้าวข้ามความเป็นเพื่อชีวิต เพียงแต่ว่างานของผมมีการใส่เสื้อตัวใหม่ แต่งตัวใหม่ สภาพสังคมตอนนี้ย่อมไม่เหมือนยุคนั้น มีวัตถุดิบในการเขียนใหม่ วิธีการเล่าเรื่องใหม่ ๆ โดยที่บริบททางสังคมเป็นของยุคสมัยนี้ นี่เป็นเรื่องเนื้อหาของการเล่าเรื่อง ส่วนรูปแบบการเล่าเรื่องก็แล้วแต่เรื่องราวที่จะนำมาเล่า จะใช้วิธีเล่าตามความเหมาะสม บางเรื่องอาจจะเล่าแบบสัจนิยม บางเรื่องอาจจะเล่าแบบกระแสสำนึก"*

ตัวละครหลายตัวในเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง อย่างเช่น คนมอญ คนสติฟั่นเฟือน ชาวมอแกน หรือคนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีสถานะเป็น "**คนชายขอบ**" ในสังคมที่ถูกจเด็จนำมาเขย่าให้เป็นเรื่องเล่าที่น่าติดตาม จเด็จมีมุมมองตรงนี้ว่า คนชายขอบ เป็นเรื่องที่มีอยู่จริง *"บางครั้งผมเองก็เป็นคนชายขอบ ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียงเต็มที่ ผมสนใจเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคมแบบนั้น"*

ส่วนเรื่องสั้นที่จเด็จเขียนแล้วรู้สึกเต็มที่กับเนื้อเรื่องที่สุด เขาบอกว่า *"ผมคิดว่าเรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายของเล่ม "ไปกินมื้อเช้าที่ดาวพลูโต" เป็นเรื่องเล่าที่มีชุดของความคิดที่ดูปัจจุบันที่สุด ส่วนเรื่องที่ผมใช้พลังในการเขียนมากที่สุดก็คงจะเป็นเรื่องสั้นที่มีชื่อเดียวกับชื่อเรื่องนั่นคือ "แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ" พอเขียนเสร็จแล้วรู้สึกดีใจเพราะได้งานอย่างที่คิดไว้จริง ๆ"*

ในส่วนหนึ่งของชีวิตจเด็จ คือผู้หลงใหลในมนต์ของดนตรี ในฐานะนักแต่งเพลงและนักฟังเพลง โดยเฉพาะเพลงในแนวร็อกแอนด์โรล ซึ่งเขายอมรับว่า อารมณ์ในงานเขียนของเขามีความเป็น "ร็อก" แฝงอยู่ *"ในงานเขียนของผม แม้ว่าจะไม่พูดถึงเรื่องนี้โดยตรง แต่ก็มีอารมณ์ความเป็นร็อกแอนด์โรลอยู่ มันอยู่ตรงที่ความสุด ๆ ความเร่าร้อน มีลักษณะของคนหนุ่ม เพลงที่ผมฟังได้ส่งผ่านอารมณ์เหล่านี้ไปสู่งานเขียนคล้ายกับอารมณ์เชียร์ฟุตบอล แม้ว่าจะไม่ปรากฏชัดเจนในเนื้อเรื่อง แต่แฝงอยู่ในอารมณ์ของเรื่อง รู้สึกผ่านการเคลื่อนไหวของจินตภาพในงานเขียนของผม ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะช่วงที่ผมเขียนงานเหล่านี้ ผมเปิดเพลงร็อกในยุคผมอย่าง Metallica หรือ Guns N" Roses ฟัง ฟังแล้วเกิดอารมณ์โหยหาอดีตให้พลังคนหนุ่ม มีความขบถ ทำอะไรนอกกรอบ ผมจะหยิบอารมณ์ตรงนั้นมาใช้ในงานเขียน"*

สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ หากตีความชื่อหนังสือ "แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ" จะเห็นว่า การจิบกาแฟของสังคมไทย หมายถึงการมานั่งสมาคมกันเพื่อพูดคุยถกเถียงเรื่องสารพัด เหมือนดังที่เราเห็นการจิบกาแฟในยามเช้าในร้านกาแฟ ในตลาด หรือในสมาคมอย่างเจนตา

แต่ในทุกวันนี้ "แดด" ทางความคิดที่ร้อนระอุ ทำให้คนในสังคมมาร่วมนั่งจิบกาแฟด้วยกันยากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นร้านกาแฟใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไปจนถึงร้านกาแฟในตลาดสดทั่วไปที่ต้องระวังการพูดคุยในการเมืองเรื่อง "สีเสื้อ" เมื่อไรคนไทยจะกลับมานั่งจิบกาแฟภายใต้แสงแดดอุ่น ๆ อีกครั้ง ?

"นานเท่าไรผมไม่รู้ แต่หากคิดอีกมุมหนึ่ง ถ้าแดดตรงนั้นร้อน เราก็ย้ายที่จิบกาแฟกันก็ได้ หรือแดดอาจจะร้อนไม่มาก ก็ยังพอทนจิบกาแฟกันได้ ก็ต้องรอเวลาที่ทุกอย่างมันเอื้อให้เราได้จิบกาแฟร่วมกัน"

กาแฟหมดแก้ว แต่ความคิดของจเด็จยังกรุ่นออกมาเป็นรสอักษรในหนังสือ "แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ" ให้คนอ่านได้ลองพิสูจน์กัน

ดัดแปลงมาจาก
"คุยกับซีไรต์ป้ายแดง "จเด็จ กำจรเดช" ไม่ร้อนเกินไปจะนั่งจิบกาแฟ"
www.matichon.co.th

ตอบคำถามเป็นภาษาไทย

ข้อสอบตอนที่ 1

ข้อ 1

ให้นักเรียนสรุปใจความจากบทความทั้งสองบทเข้าด้วยกัน โดยให้มีเนื้อหาครอบคลุมใน 3 ประเด็น คือ

- *จุดเด่นของงานเขียนที่ทำให้หนังสือเรื่อง "แดดเช้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ" ประสบความสำเร็จ*
- *แรงบันดาลใจของคุณจเด็จ กำจรเดช*
- *ความคิดเห็นของคุณจเด็จ กำจรเดช ที่มีต่องานเขียนของตนเอง*

หมายเหตุ

- *ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบทเข้าด้วยกัน*
- *ห้ามเขียนเรียงความ*
- *ห้ามสอดแทรกความคิดเห็นของนักเรียนลงไปในงานนี้*
- *ใช้ถ้อยคำหรือสำนวนของตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เนื้อหาที่ยกมาจากบทความต้องนำมาเรียบเรียงเป็นคำพูดของนักเรียนเอง*
- *เรียงลำดับประเด็นตามที่เห็นสมควร*
- *สรุปประมาณครึ่งหน้า ถึง หนึ่งหน้า โดยไม่เว้นบรรทัด ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ*

[20]

ข้อ 2

เนื่องจากทางโรงเรียนได้จัดงานสัปดาห์หนังสือ "อ่านหนังสือวันนี้ อนาคตดีในวันหน้า" เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรักการอ่านหนังสือ สมมุติว่าในงานนี้นักเรียนมีโอกาสได้สัมภาษณ์คุณจเด็จ กำจรเดช ให้เพื่อนในโรงเรียนฟัง

- *ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบท*
- *เขียนบทสัมภาษณ์ (ไม่ใช่บทความ) ระหว่างนักเรียนผู้สัมภาษณ์ กับคุณจเด็จ กำจรเดช ผู้ให้สัมภาษณ์*
- *เรียบเรียงบทสัมภาษณ์ด้วยภาษาของตัวเอง*
- *ตั้งคำถามและคำตอบให้น่าสนใจ ชวนติดตาม*
- *เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัด ประมาณหนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ*

[20]

© UCLES 2014

ข้อสอบตอนที่ 2

หนังตะลุง

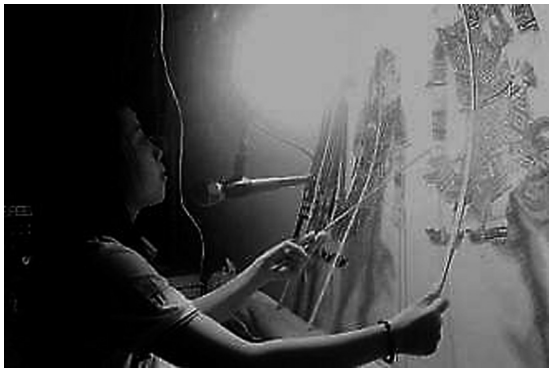

คงไม่ได้เห็นบ่อยนัก สำหรับภาพคนหนุ่มสาวที่จะติดสอยห้อยตามแฟนหนังตะลุงรุ่นผมสีดอกเลามานั่งเฝ้าหน้าจอโรงหนังพื้นบ้านท่ามกลางดนตรีแนว 'เค-ป็อป' หรือ 'เจ-ป็อป' ที่ไหลบ่าจนวัยรุ่นไทยไม่เว้นแม้แต่พื้นที่ห่างไกลเมืองหลวงก็ยังคล้อยตามกระแสเหล่านี้

'หนังหญิงอัญมณี สืบแสง ศ.โชคชัย' คือชื่อของคณะหนังตะลุงอันเป็นแรงดึงดูดสำคัญ ที่ทำให้ผู้คนจำนวนมากเดินทางมาเฝ้ารอชมการแสดงหนังตะลุงโรงนี้ เพราะไม่เพียงแค่ลีลาจัดจ้านในการเชิดหนังที่มีเท่านั้น บทแสดงในแต่ละครั้งยังเน้นเรื่องราวที่ทันยุคและสมัย จนสามารถเจาะฐานผู้ชมกลุ่มวัยรุ่นจนมีแฟนคลับไปทั่วภาคใต้ ในขณะนี้ ที่สำคัญ เจ้าของหนังตะลุงคณะนี้กลับเป็นสาวรุ่นในวัยเพียง 19 ปี ซึ่งกำลังเป็นที่กล่าวขานทั่วปักษ์ใต้ ถึงความสามารถอันเปี่ยมล้นในศาสตร์และศิลปะการเล่นเงา ชนิดไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบุรุษหนุ่มนายหนังคณะตะลุงชื่อดังคนอื่นๆ

'อัญมณี สืบแสง' หรือ **"อัญ"** เป็นนักศึกษาจากรั้วมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งถือเป็นนายหนังตะลุงหญิงคนแรกของวงการนี้ ผู้หลงใหลในวัฒนธรรมประจำถิ่นตั้งแต่อายุ 9 ขวบ อัญมณี ย้อนที่มาที่ไปให้ฟังว่าเมื่อ 10 ปีก่อนบิดาได้พาเที่ยวชมงานศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นสัมพันธ์ของจังหวัด ภายในงานมีการแสดงหนังตะลุงประชันโรงอย่างสนุกสนานหลายคณะ โดยนายหนังตะลุงแต่ละคนต่างอวดฝีมือเพื่อเรียกคนดูชนิดไม่มีใครยอมใคร ซึ่งสร้างความตื่นตาตื่นใจจนเป็นจุดเริ่มของความประทับใจแรกในการก้าวเดินสู่ถนนสายนี้

อัญมณี ได้สนใจศึกษาศิลปการแสดงหนังตะลุงอย่างจริงจังและฝึกฝนการแสดงจนกระทั่งเกิดความชำนาญมากขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นในวัยเพียง 9 ขวบเธอก็ได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการครั้งแรกในฐานะนักแสดงหนังตะลุงหญิง รุ่นจิ๋ว ในงานประกวดหนังตะลุงเยาวชน ที่โรงเรียนวิเชียรชม จ.สงขลา และสามารถเอาชนะนายหนังทั้งรุ่นเดียวกัน และรุ่นพี่ได้อย่างราบคาบ และต่อมาได้รับโอกาสฝากตัวเป็นลูกศิษย์ครู 'โชคชัย ศ.นครินทร' นายหนังตะลุงชื่อดัง

นอกจากนี้เธอได้ก้าวเข้าสู่เวทีประกวดหนังตะลุงชิงถ้วยพระราชทาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ปี 2549 ขณะนั้นเธอมีวัยเพียง 17 ปีเท่านั้น แต่เธอก็สามารถคว้าตำแหน่งรองชนะเลิศอันดับ 2 มาครอง *"การได้รับถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ถือเป็นความภูมิใจที่สุด และทำให้รู้สึกว่าการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากให้ความสุขและสนุกแล้วยังได้รับสิ่งอันเป็นมงคลแก่ชีวิตอย่างไม่คาดคิดมาก่อน"* อัญมณีกล่าว

การก้าวขึ้นมาเป็นนายหนังตะลุงทำให้เธอรับรู้ได้ว่าหนังตะลุงการแสดงของภาคใต้ กำลังถูกกระแสอันเชี่ยวกรากของวัฒนธรรมต่างประเทศที่ไหลบ่าเข้ามาในสังคม ได้กลืนกินและลดทอนความนิยมศิลปะท้องถิ่นลงไปทุกที

"หนูเลือกสร้างเอกลักษณ์ด้วยการสอดแทรกเนื้อหาที่ตรงใจกลุ่มเป้าหมายวัยรุ่นมากขึ้นเพื่อดึงคนหนุ่มสาวให้หันมาสนใจ โดยสอดแทรกผสานกับเนื้อหาสาระทางด้านการเมืองและเรื่องราวสังคมรอบด้านเพื่อรักษาฐานคนเก่าไว้อีกด้วย" อัญมณี บอกหัวใจในการสร้างชื่อและผลักดันให้หนังตะลุงของเธอเป็นที่นิยมในวันนี้

งานยากสำหรับนายหนังตะลุงหญิงคนนี้คือ การเชิดและพากย์ตัวตลก นอกจากตัวละครจะเป็นเพศชายแล้ว น้ำเสียงและเอกลักษณ์เฉพาะตัวล้วนแต่มีความแตกต่างกันอย่างมากซึ่งทุกตัวต่างก็เป็นแม่เหล็กในการตรึงคนดู

กุญแจความสำเร็จอีกประการคือ การทำให้ตัวละครในหนังตะลุงทุกตัวมีเสน่ห์ ด้วยการใส่ความแตกต่างลงไปทำให้มีความน่าสนใจขึ้น เช่น ตัวตลกจะไม่ตลกพร่ำเพรื่อแต่ต้องสอดแทรกสาระ บทหนังต้องกระชับ ทันสมัยสอดรับกับบุคลิกตัวละครที่นำมาเชิดในแต่ละเรื่อง ที่สำคัญคณะนี้ยังคงรูปแบบประเพณีเดิมไว้เหมือนอดีต โดยเฉพาะเครื่องดนตรีหลัก 5 ชนิดที่ต้องมีคือโหม่ง ฉิ่ง ทับ ปี่และกลอง

เธอถ่อมตัวว่า วันนี้ยังไม่ใช่นักแสดงหนังตะลุงอาชีพ เพราะภารกิจหลักคือการเรียน ซึ่งการรับงานแต่ละครั้งจะต้องจัดสรรเวลาเพื่อไม่ให้กระทบกับการเรียน เธอเป็นเพียงกลไกหนึ่งในการมีส่วนร่วมปลุกและกระตุ้นต่อมสำนึกเยาวชน และคนรุ่นใหม่ให้หันกลับมาเหลียวมองศิลปวัฒนธรรมในชาติ *"หนังตะลุง คือชีวิต ตราบใดที่ยังมีลมหายใจ จะไม่ยอมให้ชีวิตหนังตะลุงหลับใหลไปกับกาลเวลาอย่างแน่นอน"*

ดัดแปลงมาจากงานเขียนของ ไพศาล รัตนะ
www.bangkokbiznews.com

ข้อสอบตอนที่ 2

ข้อ 3 เขียนบทความเชิญชวนวัยรุ่นให้หันมาสนใจศิลปะ “หนังตะลุง” โดยนำแนวความคิดของ อัญมณี สืบแสง มาเป็นตัวอย่างที่ดีในการนำเสนอบทความเรื่องนี้

- *ใช้ข้อมูลจากบทความนี้*
- *เรียบเรียงด้วยภาษาของตัวเอง เขียนด้วยความเหมาะสม*
- *เขียนให้น่าสนใจ ชวนติดตาม และให้น่าประทับใจให้ผู้อ่านรู้สึกได้*
- *เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัดประมาณ หนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ*

[20]

© UCLES 2014

BLANK PAGE

© UCLES 2014

BLANK PAGE

Copyright Acknowledgements:

Question 1 © www.ryt9.com; 15 June 2012.
Question 2 © www.matichon.co.th; 15 June 2012.
Question 3 © www.bangkokbiznews.com; 14 June 2012.

Permission to reproduce items where third-party owned material protected by copyright is included has been sought and cleared where possible. Every reasonable effort has been made by the publisher (UCLES) to trace copyright holders, but if any items requiring clearance have unwittingly been included, the publisher will be pleased to make amends at the earliest possible opportunity.

Cambridge International Examinations is part of the Cambridge Assessment Group. Cambridge Assessment is the brand name of University of Cambridge Local Examinations Syndicate (UCLES), which is itself a department of the University of Cambridge.

© UCLES 2014